

— Пакъ ли си плакала?

— Нѣ, не съмъ, по-олекнѣ ми на сръдцето, отговори Райна.

— Е, добрѣ, добрѣ, рече баба-та, не ще плачимъ въ сичкы-атъ животъ! каква печала да ся мѣчимъ со слѣзи, за това ли ни не дадена младостъ-та?

— Истина! отговори Райна, азъ на сичко съмъ готова, що бѣде да бѣде.

— Ето видишь ли? Богъ ти прати и готовность. За бащинѣ волѣ, сѣкогы ще ся найде драга волѣ.

Туллѣ не знаеше какъ да ся нарадова. Тя мислише че таа прѣмѣна станѣ отъ нейно-то баинѣ, или отъ сръдца-та на гѣлѣбы-тѣ.

— Простичка! помисли си тя на ум-атъ, и не такъвы като тебе, ны врътимъ какъ то щемъ. Като видѣ Райнѣ по веселѣ, тя и каза да ся види съ годеника си, а Райна отговори:

— Нѣ, въ черно облѣкло той и нѣма да мя види.

— За такъвъ часъ и да ся попрѣмѣнишь въ прѣмѣнѣ не не грѣхота, лукаво каза Туллѣ.

— Нѣ, отговори Райна, азъ до вѣнчило съмъ черница.

